

tro, at jeg for mit Vedkommende bliver forknyt. Jeg skal nok vide, hvad jeg vil sige, og ogsaa vide ikke at sige mere, end hvad der passer med Forretningsordenen og Grundlovens § 57. Jeg ved godt, under hvilke Forhold jeg staaar. Men giver det Pligter, giver det ogsaa Forpligtelser, og jeg har ment, det kunde være rigtigt at udtale, at i det Gendarmeri, der er endnu derovre, er alt vist ikke som det skulde være til alle Tider, saa det kunde have sin Interesse i Humanitetens Tjeneste, at jeg har nævnt det. Det er ikke hen i Vind og Vejr, de Herrer kunne jo kritisere det, det have De Lov til, men det gør ikke synderligt Indtryk, det vil jeg sige til de ærede Herrer (*M. Madsen*: „De generer Dem heller ikke!“) Ja, naar man staaar over for saadanne Modstandere, maatte jeg være mere dum, end jeg har Lov til at være, hvis jeg generede mig.

Men saa kommer jeg til den Slutningsbemærkning, som det ærede Medlem kom med. Det var navnlig det, vi skulde vide her, det skulde jo staa i Rigsdagstidenden, og det skal naturligvis nok refereres ud over hele Landet, at efter at han havde klappet den ærede Forespørger lidt og antydet, at han dog ikke var saa slem en Mand, saa var der kommet nogle bagefter, og de vare rigtignok langt fra, som de skulde være, og han sluttede meget rørt med at udtale, at han vilde nedlægge en bestemt Protest mod den Haan, der her har været kastet ud mod hele Hærens Befalingsmænd. Hvem har gjort det? Er der et eneste Medlem her, der har gjort det? Jeg har ikke gjort det, det ved jeg bestemt, det skal Rigsdagstidenden vise, og jeg har heller ikke hørt, at et eneste Medlem har udkastet Haan mod alle andre Befalingsmænd i Hæren. Enhver maa jo svare for sig, men for mit personlige Vedkommende ved jeg, jeg sagde — det kan jeg tydelig huske — at i Hæren ere ikke alle Befalingsmænd nogle Bøller eller optræde galt, det er langt fra, men paa den anden Side ere heller ikke alle, som de skulde være. For at faa Anledning til at angribe os og stille sig selv frem som den, der forsvarer Officerskorpset, tror det ærede Medlem, at han lige straks efter kan vælte over paa os, hvad der behager ham at stille op som noget, vi skulde have sagt. Jeg synes, det ærede Medlem har været her saa længe, at han burde vide, det gaar ikke. Et Medlem kan ikke et Øjeblik efter, at man har udtalt sig og nøje og alvorlig tænkt over, hvad man siger og overtænkt Sagen, forvanske, hvad man har sagt.

Det har aldrig været min Mening — jeg har netop den modsatte Erfaring — og jeg har aldrig sagt, at alle Befalingsmændene i Hæren vare Folk, som langt fra ere, som de skulle, tværtimod, men jeg tillader mig rigtignok i al Ubeskedenhed at mene, at alle ere heller ikke, som de skulle være. Det tror jeg nok, jeg har Lov til at sige, det har jeg Erfaring for, og er der endogsaa kun en Kvotadel sandt i det, som den ærede Forespørger har fremdraget i Dag, saa vidner det om, at der gives enkelte, f. Eks. oppe i Viborg, som ikke ere, som de skulle være. Men at det skulde give det ærede Medlem Ret til at staa op her og nedlægge højtidelig Protest imod, at der her i Tinget var kastet en Skygge paa alle vore Officerer og Underofficerer, indser jeg ikke. Det ærede Medlem maa i alt Fald dokumentere det med bestemte Udtalelser, som ere faldne her i Dag (*M. Madsen*: „Ja, det er ogsaa Meningen!“) Ja, lad os faa disse Udtalelser gentagne, saa kunne vi maaske diskutere videre. Nej, det ærede Medlem maa vide, at det har jeg ikke gjort, og jeg har heller ikke hørt, at noget andet Medlem har gjort det, og saa kan det ærede Medlem putte sin Protest i Lommen. Der er ikke Brug for den, den har slet ingen Steder hjemme uden i det ærede Medlems Fantasi. Men det ærede Medlems Fantasi er jo da ikke nogen Lov endnu for os her.

Det var det, der gav mig Anledning til at begære Ordet, fordi det har mere end almindelig Betydning, om der virkelig er Rigsdagsmænd, der her i Ly af Grundloven staa op og kaste Snavs paa en hel stor Stand. I saa Tilfælde vilde der være Anledning til at nedlægge Protest, men det er ikke sket. Det er blot et Fantasifoster af det ærede Medlem, og jeg nedlægger Protest imod, at det ærede Medlem opstiller saadanne Fantasifostre — naar det skal gaa ud over os andre Medlemmer, thi ellers kan han fantasere, saa meget han har Lyst til. Det kan han gøre, naar han staaar over for Rekrutter, men det ærede Medlem maa vide, at han her ikke staaar over for Rekrutter. Jeg siger derfor, det har aldrig været min og heller ikke noget andet Medlems Mening at rette slige almindelige Beskyldninger mod Officererne.

Inden jeg slutter, vil jeg udtale det Haab, at den højtærede Krigsminister vil give os Løfte om, at vi faa de paagældende Akter at se. Saa vidt jeg har forstaaet, ere vi alle — ogsaa de ærede Medlemmer for Fredensborg og Odense — enige om, at vi ville have Papirerne at se, at vi, for